ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΡΠΑΣ ΞΕΝΗΣ ΜΠΟΥΡΕΞΑΚΗ

Περίεργο στάδιο ζωής για ένα μουσικό όργανο: Η άρπα, ή πιστότατη αύτή έπι πολλούς αίώνες συνοδός στην άνθρώπινη άπασχόληση μέ την μουσική, πού ή ίστορία της προχωρεί πίσω βαθειά στούς προχριστιανικούς χρόνους καί μιλεί για ένα σπάνιο, λαμπρό καί ένδοξο παρελθόν ζή σήμερα τή μετριόφρονα ζωή μιάς παραχαμένης Κυρίας, πού τήν άσπρισαν τά χρόνια, γύρω άπό τήν δποία πρό πολλού βασιλεύει σιωπή καί ή δποία βυθισμένη σέ εύλαβικές άναμνήσεις παλαιών θριάμβων δέχεται άποφασιστικά καί μέ εύγενική ύπερηφάνεια τή μοίρα παραγκώνισε, είς τήν δποίαν τήν κατεδίκασε, δπως καί μερικά άλλα της άβέλτερα ή νίκη καί ή κυριαρχία του πιάνου. Μετριώνται σήμερα στά δάχτυλα έκεινοι πού σπουδάζουν άρπα καί παρουσιάζονται συμμοιρία ώς σολίστ σέ κοντσέρτα. Οί περισσότεροι τή θεωρούν κάτι περίεργο, κάτι άπηρχαιωμένο, πού περιεργάζονται άπό άπόσταση γεμάτοι σεβασμό πρός τό δπλον δμως δέν κατορθώνουν νάβρουν κανένα άλλη θερμότερη καί έσωτερικώτερη πλέον σχέση.

Άλλά μέ τό νά άναγνωρίζω αύτήν τήν κάπως πικρή άλήθεια δέν σημαίνει φυσικά δτι δμιλώ έναντίον ένός δργάνου, πού τά εύγενικά του καί έντελώς πνευματικά ήχητικά θέλγητρα καί σήμερα άκόμη κατορθώνουν νά αίχμαλωτίζουν δταν βγαίνουν άπό κλασσικοσχολασμένα χέρια. Αύτό άπέδειξεν, άλλως τε τελευταίως ή τόσον έπιτυχής συναυλία άρπας τής Ξένης Μπουρεξάκη, ή δποία άσφαλώς πρόκειται νά διαπρέψη είς τό έγχώριον αύτό, πού παίζεται τόσο σπάνια. Ή-δη κυριαρχεί μέ έκπληκτικήν δεξιοτεχνικήν έλευθερίαν έπί δλων τών τεχνικών δυσκολιών — τόσων άφθόνων μέ τήν πολύπλοκον στενήν συνεργασίαν χεριού καί ποδιού — καί άναπαράγει στίς έρμηνείες της μιά μουσικότητα, μιά κλασσικότητα αύστηρότητα καί μιά λεπτή άντίληψη γιά τήν άπόχρωση τού ήχου, πού προκαλούν άμέσως τό προσεκτικό ένδιαφέρον τού άκροατού.

Κατενίκησε γρήγορα τήν κάποια νευρικότητα τής άρχής καί ή ώραία άπόδοσις τού «Sur la rive de la mer» τού oberthur, τού σόλο άπό τήν Lucia τού Zabel καί τής σπουδαιοτέρας είς πνευματικόν περιεχόμενον δπως καί βεβαίως προσαρμοζομένης στόν ίδιαίτερο χαρακτήρα τού δργάνου, Φαντασίας τού Saint-Saens — γιά νά άναφερωμένων μερικά άπό τά πρόγραμμα — μάς έπιτρέπουν νά προσηγορεύσωμεν είς τήν κλασσικοσχολασμένην κλασσικότεχνίαν πολλά τά καλά, διά τήν μέλλουσαν σταδιοδρομίαν της.

Έν τώ μεταξύ έπαιξε ή Λίτσα Πατσή, μέ συνοδείαν πιάνου λεπτοτάτην τού Γ. Πλάτωνος, μέ πλατύ τόνο καί θερμή έκφρασι τίς εύρύτατες δοξασίες τού κατανυκτικού Largo τών Veracini—Corti. Έπειτα τό πάντα εύπρόσδεκτο χλογερό «jota» τού E. de Falla καί ύστερα άπ' αύτό μιά άγνωστή μου γοητευτικώτατη Σονατίνα τού Πατσή, πού μάς παρουσίασε τόν διάκοσμον τών χλογερών δεξιοτεχνικών έργων άπό μιά πλευρά πού δέν έχει τίποτε τό δαιμονιώδες, είς άντιθετον δμως άφίνει τήν πιό εύκατανόητη έκφρασι χάριτος.

Για τά έξαιρετικά προσόντα τής Λίτσας Πατσή ώς βιολονίστριας καί μουσικού δέν μπορεί πιά νά γίνη λόγος καί έδώ δπως πάντα μέ έκφράσεις έπαινετικότατες. Μόνον πρέπει νά μού έπιτρέψη ή συμπαθής καλλιτέχνις καί συνάδελφος τή φιλική συμβουλή ν' άφήση κάπως ν' άναπαυθή τουλάχιστον γιά λίγον καιρό τόσο τή Μαζόρκα τού Βιενιάφσκι δσο καί τήν Romance Andalouse τού Σαρασάτ — πού καί τά δυό άπό τή συχνή έπανάληψι μοιάζουν παρακορεσμένα καί νά τά άντικαταστήση μέ κάτι άλλο άπό τήν δπέρπλουτη φιλολογία τού βιολιού.

Παρακαλώ ν' άναφέρω δτι καί οί δυό έξαιρετικές καλλιτέχνιδες έχειροκροτήθησαν θερμότατα καί έγκαρδιώτατα.

ALEX THURNEYSSEN